

Vuoden 2009 voittajasatu
Samu Peltomäki, Vaasa

SEIKKAILU SUDEN KANSSA

Olipa kerran poika nimeltään Thomas. Hän oli ihan tavallinen poika, lukuun ottamatta sitä, että hänen isänsä oli astronomi, sekä tiedemies, joka vietti suurimman osan ajastaan yhdessä läheisessä observatoriossa... Thomasin äiti oli jättänyt hänen isänsä jo silloin, kun poika oli vasta kolme vuotta vanha. Muuten kaikki oli hyvin, mutta Thomas oli siis suurimman osan ajastaan yksin kotona. Kirjoja hänellä oli todella paljon, mikä olikin hyvä, Thomas piti lukemisesta. Arvatenkin sen takia hänelle oli kehittynyt kyky keksiä eri hahmoja ja paikkoja aivan kuin tyhjästä. Isä ei yhtään osannut arvostaa moista. Yhden kerran, kun Thomas oli esitellyt hänelle uusinta piirustustaan, niin tämä oli vain tokaisnut:

- Tuo ei ole tieteellisesti mahdollista.

Aikuiset ovat ihan tylsiä. Vaikka Thomas olikin 12 vuotta, niin se ei tarkoita, että kaiken tarvitsisi olla ”tieteellisesti mahdollista”. Tieteellistä sinne, tieteellistä tänne, hyi että! Hiiteen koko tiede... Tällaista oli Thomasin elämä ennen yhtä lauantai-iltaa...

Thomas oli taas yksin kotona. Isä oli jälleen melkein jokapäiväisessä kokouksessa, tällä kertaa hän viipyisi monta päivää, joten pojalla ei ollut juuri muuta seuraa, kuin itsensä, sekä jokunen vanha dekkarikirja. Kello kävi jo yhdeksää, mutta hän ei nyt jaksanut repiä pyjamaa päälleen, joten hän istui tavalliset vaatteet päällään kirja kädessään sohvalla. Yhtäkkiä hän kuuli ulinaa avoimesta ikkunasta. Hetken kuunneltuaan hän tunnisti sen suden ulvonnaksi. ”Susia on paljon näillä alueilla, sitä paitsi, olen toisessa kerroksessa ja kuulen kyllä, jos se yrittää sisään.” Näin ajateltuaan, Thomas ei enää aikonut välittää koko asiasta. Viidentoista minuutin kuluttua susi ei ollut vielääkään lopettanut öistä konserttiaan. Sen vielä kesti, mutta kun susi rupesi karjumaan ja mölyämään suoraa kurkkua, niin Thomas päätti mennä katsomaan mikä sillä oikein oli hätänä. Portaissa suden karjunta yltyi heikkopäiseksi kiljunnaksi.

- Nyt saa luvan riittää. Thomas mutisi. Kun hän oli ehtinyt ovelle, hän pysähtyi miettimään: ”Entä jos se on vaarallinen?” Sitten hän tuli toisiin ajatuksiin ja hymähti. Susi, joka kuulostaa merisairaalta sorsalta ei kai voi olla vaarallinen. Hän käänsi hitaasti kahvasta ja avasi varovasti oven. Kolme metriä ovesta seisoi puuskuttava susi, jonka häntä alkoi heti heilua pojan nähtyään.

- Hei, kukas se sinä olet? Thomas leperteli.

- Nimeni on Taarnos, kiitos vain. susi vastasi iloisesti puuskutuksen läpi.

-Jestas! Thomas kiljahti, menetti tasapainonsa ja kaatui taaksepäin.

- Oho, mitäs nyt? susi kysyi, heti kun sai hengityksensä tasaantumaan.

- Mutta...Eiväthän sudet osaa puhua!? Thomas sammalsi suu ihmetyksestä auki.

- Osaavatpas! Taarnos intti.

”Noniin, nyt sitä sitten ollaan sanaharkassa suden kanssa...” Thomas mietti.

- Hei, minusta sinä et olekaan niin kauhea, pikemminkin söpö. Thomas sanoi jo vähän rauhallisemmin.

- Miten vaan! Taarnos-susi kivahti.

- Miksi sinulta kesti niin kauan tulla alas?
  - No, eihän sitä... Thomas aloitti, mutta Taarnos keskeytti hänet loukkaantuneena.
  - Joo, joo, susi ei muka ole kiinnostava...
  - Mutta... Thomas yritti, mutta turhaan.
  - Onko susi sinusta ikävystyttävä, tai kenties jopa turha? Sen sanottuaan Taarnos nosti päänsä loukkaantuneena taivasta kohti.
- Thomas ei ehtinyt ruveta selittelemään, koska suulas susi sai pian taas jotain sanottavaa.
- Tule nyt, meidän täytyy lähteä, susi sanoi pitkäkarvainen kuono vieläkin taivasta kohti.
  - Lähteä? Minne? Thomas kysyi.
  - Sederitokseen. Taarnos vastasi.
  - Sede... Minne? Thomas kysyi hämmentyneenä.
  - Sederitokseen, eli siis kukoistavaan kauppakaupunkiin. Taarnos vastasi.
  - Miksi juuri minä, miksei vaikka naapurin Jussi?! Thomas sanoi melkein hätääntyneenä.
  - Ai, tarkoitatko sitä kahjoa, joka tuijottaa jotain välkkyvää ruutua ja naputtelee jotain lautaa? susi kysyi. Thomas tuli heti ajatelleeksi Jussin uutta tietokonetta.
- Ehei, tähän tehtävään tarvitaan joku, jolla on mielikuvitusta! Taarnos oli näköjään unohtanut olla vihainen.
- Mihin ihmeen tehtävään? Thomas kysyi.
  - Kerron sitten, tule nyt! Taarnos yllytti.
  - Miksi minä lähtisin suden mukaan? Thomas kysyi huvittuneena.
  - No, vaikka siksi, että se on niin söpö! susi vastasi ja lähti jolkuttelemaan metsää kohti. Thomas mietti hetken. Hän tuli pian siihen lopputulokseen, ettei ole mitään hävittävää. Hän laittoi kengät jalkaansa ja juoksi Taarnosin perään. Susi odottelikin häntä yhden puun luona.
  - Entäs nyt? Thomas kysyi.
  - Tuonne. Taarnos sanoi ja osoitti kuonollaan yhtä pimeää, mutta kohtalaisen suurta puunkoloa.
  - En kyllä varmana, ai muka tuonne puunkoloon? Thomas naurahti.
  - Ja muuten, eihän mitään Sederitosta ole edes millään maailmankartalla!
  - Ehkei sinun, mutta minun kartallani taas on. Taarnos vastasi päättäväisesti.

- Häh? Thomas ihmetteli.

- Minähän sanoin, että tässä tarvitaan Mielikuvitusta, Taarnos sanoi pyöritellen silmiään. Kun Thomas näytti vieläkin hämmentyneeltä, niin Taarnos kiirehti selittämään:

- Sinunlaisesi sanoisivat sitä toiseksi todellisuudeksi.

Ahaa...mutta tuo on silti inhottava kolo. Thomas sanoi.

- No, katso sitä edes, ei se nyt niin kauhea voi olla. Taarnos suostutteli.

Kun Thomas kumartui katsomaan, niin hän tunsu vaimean tönäisyn selässään ja sitten hän tajusi tippuvansa koloon. Kun hän viimein tunsu tukevaa maata jalkojensa alla, hän huomasi olevansa maan alla soihdun valossa. Edessään hän näki puiset tikapuut ja vierellään hänellä oli läähättävä susi, Taarnos.

- Vai piti sitä oikein tönäistä? Thomas kysyi.

- No...joo...ei sinua olisi muuten tänne saatu. Taarnos sanoi kohauttaen olkapäitään.

- Entäs nyt? Thomas tiedusteli.

- Kiipeä ylös. Taarnos vastasi. Ennen kuin Thomas alkoi kiivetä tikapuita, hän katsoi ylös. Siellä häämötti valoa...

Thomas sai ponnistella kovasti jotta hän sai itsensä raahattua viisi viimeistä askelmaa. Taarnos kiipesi myös ylöspäin, joskin paljon ketterämmin kuin Thomas. Perillä Thomas jäi hetkeksi lepäämään ja odottamaan Taarnosia. Pian tämäkin tupsahti ulos kieli karvaisesta kuonosta ulos roikkuen.

- Kuinka syvällä me oikein olimme? Thomas puuskutti.

- No, viidessäkymmenessä metrissä, Taarnos läähätti takaisin.

- Juuri niin. Thomas tokaisi.

- Jaahas, vai ollaan me jo näin lähellä määränpäättä. Taarnos sanoi riemastuneena. Thomas kääntyi katsomaan samaan suuntaan kuin susi. Samassa hänen henkensä salpautui. Hän seiso korkealla kukkulalla ja sen alapuolella oli suuri, vanhanaikainen, kaunis kaupunki muureineen. Noin puolen tunnin päästä he olivat kavunneet alas ja lähestyivät kaupungin porttia. Taarnos joutui hetken nahistelemaan vartijan kanssa tullihinnoista, ennen kuin he pääsivät sisään kaupunkiin. Kaduilla oli näköjään markkinat, kaupunki suorastaan vilisi elämää: Thomas erotti jostain velhon-, ritarin-, käärmeen-, kalan-, linnun-, puun-, ötökän- ja papukaijannäköisiä olentoja. Jopa jonkinlaisten henkien pystyi näkemään lentelevän ympäriinsä. Kojuissa myytiin mitä ihmeellisimpiä asioita, joista suurimmalla osalla Thomaksella ei ollut hajuakaan, mitä ne olivat.

- Mikä se ”tehtävä” on? Thomas kysyi.

- Ai se...niin, katsos kun, tämä kaupunki on...kuten varmaan olet huomannutkin, kovin vauras ja kehittynyt. No...se johtuu eräästä tietystä kirjasta, jota säilytetään viisauden tornissa keskellä kaupunkia. Viime aikoina joku on yrittänyt varastaa sen. Kaupunkia johtava Neuvosto on ihan paniikissa. Viime

kerralla kirja jo melkein ehdittiin ryöstää, vartijat kuulivat vain jonkun juoksevan pois! Taarnos selitti kuiskaten.

- Anna kun arvaan! Se ”neuvosto” haluaa, tai luulee minun voivan selvittää, kuka se rosvo on! Thomas sanoi hädissään. Susi katsoi häntä hetken pää kallellaan ja tokaisi sitten:

- Ei sinun tehtäväsi ole niin vaikea. Sitä paitsi, ei Neuvosto sinusta mitään tiedä, tämä on minun ideani.

- Joten? Thomas kysyi.

- Pää-epäilty on jo olemassa...oho! Siinä paha, missä mainitaan! Tuolla hän on!

- Ai missä? Thomas kysyi, tiiraillen ympärilleen.

- Tuolla, tuon melonikojun luona. Taarnos vastasi. Thomas katsoi Taarnosin osoittamaan suuntaan. Siellä seisoikin ainakin kolmimetrinen olento, jonka tummanpunainen tukka oli laitettu kahdelle palmikolle ja loput roikkuivat melkein puoliselkään asti. Ihon sijasta olennolla oli suomut ja olkapäällään sillä oli jonkinlainen kilpikonnaotus. Äkkiä tuo kammottava otus haistoi ilmaa ja kääntyi sitten katsomaan Thomasia! Otuksen toinen silmä oli tukan peitossa ja sen toinen silmä, joka oli kirkuvan vihreä ja jonka punaisen ympäröivä, väriä vaihtava viiru tuijotti kammottavasti Thomasin silmiin. Samassa Thomasista tuntui, kuin hänen sydämensä pysähtyisi. Hän käänsi nopeasti katseensa pois. Sen verran hän ehti nähdä, että tuo kammotus lähestyi häntä ja Taarnosia. Kun se oli aivan heidän lähellään, se avasi suunsa ja sanoi:

- VAI NIIN, VAI NIIN, EI SITÄ IHAN JOKA PÄIVÄ IHMISSSTÄ TÄÄLLÄ NÄE. Otuksen ääni oli hyytävä, viettelevä ja soinnukas. Thomas huomasi, että otuksen hengitys tuli ulos valkoisena savuna. Thomas oli sanaton.

- MITÄSSS SSINÄ NÄIN KAUKANA KHOTOA THEETH? otus jatkoi. Olento katsoi poikaa tarkkailevasti ja huomasi näköjään, että Thomas tuijotti hänen olkapäällään läähättävää eläintä. Se oli aivan kuin Chihuahua, jolla oli suomut ja kilpikonnan kuori.

- AI THÄMÄ? SE ON KHUORI LEBHRA, NIMELTÄÄN HROHKUR. EIKHÖSS OLEKIN HIERTTAINEN? ”Kuka tuo nyt onkin, niin se puhuu pahasti murtaen”, Thomas ajatteli.

- NYT MINUN TÄYTYY MENNÄ; NÄKESEMIIN!

Thomas katsoi, kuinka olento käveli pois silkkiviitta hulmuten.

- Huh, mikä kammotus, se Ler...Lebra mukaan lukien. Thomas totesi, katsoen Taarnosia helpottuneena.

- Niin, ja hänellä on nimikin. Susi virkkoi.

- Ja mikäs se sellainen on? Thomas lausui sanat puoliksi keskittyneenä läheiseen timanttikojuun.

- Silvarde. Taarnos vastasi, itse makkarakojun lumoissa.

- No, mutta asiahan on sillä selvä! Miksei kukaan...Thomas huudahti.

- Noin kaikki tietenkin ajattelevat, mutta ei! Taarnos piti pienen tauon ja veti henkeä.

- Sitä ei voi todistaa, yleensä varas on vain kuultu, mutta yhtenä kertana yksi vartija väitti nähneensä jonkin pienen juoksevan ylös seinää pitkin ja katoavan sitten pieneen rakoon katossa, Taarnos selitti.
- Ja min... Thomas aloitti, mutta susi keskeytti hänet taas.
- Sinun täytyy vain yrittää saada se rosvo kiinni itse teossa.
- Yritetään, mutta entä jos se tosiaan on Silvarde, huudanko minä muka jollekin... jollekin... no, jollekin vampyyrille, että ”Hei! Kädet ylös! Olette pidätetty!?” Thomas kysyi epäilevästi.
- No et tietenkään, teet hälytyksen, yrität saada kirjan takaisin... teet siis kaiken mahdollisen hänen estämiseksi. Taarnos selitti asian selväksi.
- Vartijat ovat tylsämielisiä peikkoja, joten he eivät voi todistaa mitään, sitä paitsi Silvardella ei ole muuta voimaa kuin silmänsä, loput hän ammentaa kristallipallostaan, joka hänellä yleensä on kainalossaan. Taarnos neuvoi.
- Hyvä on, minä yritän. Thomas vastasi hermostuneena.
- Myöhemmin viisauden tornissa Thomas käveli ympäriinsä korkeimmassa kerroksessa. Kello oli jo 23.00 ja ainoa häiriö oli ollut pieni lepakko, joka oli lentänyt sisään päivällä. Thomas oli jo nukahtaa tuoliinsa, kun hän kuuli askelia kirjasalista. Thomas hiipi sisään saliin avattuaan puisen oven.
- Eu? jokin sanoi sisältä. Thomas avasi oven niin, että valo pääsi sisään kammioon. Siellä joku pieni otus kiikutti kirjaa pois jalustaltaan!
- Rohkur! Thomas huusi hämmästyneenä.
- Heu eu! Rohkur sanoi ja rupesi pinkomaan seinää kohti! Thomas sai juuri ja juuri siepattua kirjan sen selästä, ennen kuin se pääsi kiipeämään hänen ulottumattomiin. Poika aikoi tehdä hälytyksen Rohkurin kadottua yhteen rakoon. Samassa ovi kuitenkin pamahti kiinni! Thomas ei melkein ehtinyt tajuta, mitä tapahtui kun hänen edessään jo seisoi Silvarde itse!
- VHAI PHÄÄTTT SSSINÄ THYPERÄ KHAKHARA SHEKAANTUA MUIDEN ASSSSIOIHIN! Thomas ei edes ehtinyt sanoa mitään, kun hän jo huomasi tuijottavansa Silvardea silmiin. Hän tunsu lamautuvansa hetki hetkeltä enemmän. Thomas keräsi viimeiset tahdonvoimansa ja puski Silvardea kirjalla mahaan niin kovaa, kuin pystyi. Silvarde karjahti raivoissaan ja horjui taaksepäin käsillä huitoen. Kristallipallo osui maahan Silvarden otteen kirivotessa siitä.
- SSINÄ OLET ÄRHSSYTTÄNYT MINUA JHO IHAN THARPEEKSSSI, NYTH MINÄ THEEN THÄSSTÄ LHOPUN. Silvarde otti uhkaavan askeleen eteenpäin, mutta ei huomannut palloaan, joka kieri juuri hänen eteensä.
- AAAAHH! Pelästynyt Silvarde huusi kompastuessaan palloonsa. Pian hän kuitenkin nousi taas istumaan.
- MHITÄ IHM... Silvarde ei ehtinyt jatkaa, sillä ilmaan lentänyt pallo osui häntä päähän ja sai hänet tajuttomaksi. Itse kristallipallo osui nyt niin kovaa lattiaan, että se särkyi pirstaleiksi. Yhtäkkiä Thomas kuuli nuuhkivaa ääntä viereltään. Rohkur se siinä nuuhki pojan kättä ja hymyili sitten leveästi... Asioiden

selvittyä, Thomas vietti vielä muutaman päivän Taarnosin kanssa. Silvarde, joka oli menettänyt pallonsa, sanoi hyvästellessä vain:

- MHINÄ EN PHIDÄ SSINHUSSTA ENKHÄ AIJO THOIVOTTAA SSINHULLE HYVÄÄ JHATKOA, JHOTEN THÄMÄ SHAA TEHDÄ SHEN PUOLESSTHANI. Sitten hän ojensi Thomasille kristallipallonsa sirpaleen.

Myöhemmin kotona Thomas mietti: ”Isä tulee vasta ensi viikolla, eikä tule huomaamaan, että olen ollut poissa.” Juuri silloin ovi avautui!

- Kotona ollaan! Se oli isän ääni! Thomas juoksi alas portaita ja se tosiaan oli isä!

- Sinunhan piti tulla kotiin vasta ensi viikolla!

- No, yllätys, yllätys, minäpä se hainkin lomaa, että me voisimme yhdessä mennä lomalle vuoristoon! Isä sanoi ylpeänä.

- Sinähän olet kuitenkin työtä paljon tärkeämpi. Isä jatkoi hymyillen ja pörrötti Thomasin hiuksia. Kun kello oli 23.00, niin Thomas muisti sanat, jotka Silvarde oli lausunut hänelle. Hän katsoi kristallinsirpaletta pöydällään hymyillen. Sitten hän katsoi ulos ikkunasta, siellä hän näki suden kukkulalla ulvomassa kuuta.